

ROP (DE) (*Albert Josef*), Missionaris in Belgisch Congo/Zaire (Asse, 2.2.1912 - Halle, 4.4.1980). Zoon van Frans en De Boeck, Johanna.

Albert De Rop, priester in de Congregatie van de Missionarissen van het H. Hart (wijding 1936), vertrok naar Belgisch Congo op 24 september 1937. Hij kreeg als eerste opdracht te onderrichten op het klein seminarie te Bokuma, op 60 km van Mbandaka in het Vicariaat van Coquilhatstad. Van daaruit bezocht hij ook regelmatig de christendorpen op de Momboyo rivier. In februari 1940 vestigde hij zich te Boteka-Flandria met de opdracht een missiepost te stichten tussen Boteka en Wafanya. Hij koos het catechumenaat van Imbonga en begon er in mei 1940 met het optrekken van de eerste voorlopige gebouwen. Een jaar later stichtte hij op enige afstand van de missie een melaatsenpost. Hij besteedde bijzonder veel aandacht aan het door hem opgerichte dispensarium dat hij persoonlijk bediende als door de Staat erkende sanitair agent. Einde 1945 deed hij in Coquilhatstad een stage als ziekenverpleger.

Na de oorlog kwam hij in december 1946 met verlof naar België. Wanneer hij in juni 1948 terugkeert, mag hij van de nieuwe bisschop, Mgr. Hilaire Vermeiren, niet meer naar zijn geliefde Imbonga, maar wordt benoemd voor het gevreesde Ikela. Hij weigert en neemt veertien dagen later het vliegtuig terug naar België.

Zijn relaties met Pater Gustaaf Hulstaert, zijn confrater, hadden merkwaardige *ups and downs*. Ze publiceerden samen de „Rechtspraakfabels van de Nkundo” (1954). Tijdens de samenstelling van zijn thesis heeft hij heel wat hulp gekregen van Hulstaert die later, op zijn beurt, voor zijn lomongospraakleer met theoretische problemen bij hem aanklopte. De Rop is lange tijd de verbindingsman geweest en corrector van de uitgaven van Hulstaert bij de drukkers en uitgevers in België. Dat bracht heel wat meningsverschillen aan het licht en leidde in 1975 tot een definitieve breuk.

Van 1957 tot 1964 was hij verbonden aan de Universiteit Lovanium (Leopoldstad), eerst als lector, daarna van 1958 tot 1960 als docent en ten slotte als gewoon hoogleraar in de Afrikaanse taalkunde. Hij maakte van deze positie gebruik om het lomongo te bevorderen op academisch vlak. In 1959-60 wees hij het aanbod van de hand om de redactie van *Aequatoria* over te nemen van Hulstaert en verder te zetten vanuit Lovanium.

Na zijn terugkeer uit Lovanium was hij nog twee jaar verbonden aan het Centrum voor Kerkelijke Studies te Leuven en onderwees er Afrikaanse taalkunde aan de toekomstige missionarissen.

De meeste van zijn wetenschappelijke publicaties zijn voortgekomen uit zijn theses: „De gesproken Woordkunst van de Nkundo” (1956), „Bibliografie over de Mongo” (1956), „Syntaxis van het Lomongo” (1956) of uit zijn cursussen: „Introduction à la linguistique bantoue congolaise” (1963), „Eléments de phonétique historique mongo” (1958). In een paar kortere studies betrok hij het Lomongo in zijn onderzoekingen naar de algemene bantocstammen, wat samen met een studie van Meeussen en een van Coupeuz, de enige diepgaande en vergelijkende bijdrage is binnen het zo omvangrijke corpus van mongopublicaties. Hij publiceerde bovendien de eerste systematische lomongo grammatica op wetenschappelijk vlak: „Grammaire du Lomongo” (1958). Tijdens zijn professoraat in Lovanium deed hij veldonderzoek op het Kikongo, het Lombole („Esquisse de grammaire Mbole”), het Ilengola en de gesproken woordkunst van de Mongo. In 1961 maakte hij een verkenningstocht langs de Instituten en Universiteiten in Zuid-Afrika waar bantoetalen werden onderwezen. Toen in 1962 Pater Edmond Boelaert hem zijn documentatie over het Epos *Nsong'a Lianja* overmaakte, heeft hij zich ingezet om deze nog uit te breiden en uit te geven:

„Versions et fragments de l'Épopée Mongo I (1978), II” (1983). Zo heeft hij de studie van dit epos tot het hoofdthema gemaakt van zijn wetenschappelijke arbeid in de laatste periode van zijn leven toen hij zich had teruggetrokken als aalmoezenier in het rusthuis te Sint-Katherina-Lombeek (1967).

In het missietijdschrift van zijn Congregatie publiceerde hij een reeks schilderachtige schetsen van typische mongofiguren uit Bokuma en Imbonga. Een uitgebreide briefwisseling tussen Pater De Rop en Pater Hulstaert (1951-1975, bewaard in het *Aequatoria* archief) bevat veel linguïstisch materiaal en in de jaren rond de onafhankelijkheid een boeiende kroniek van de gebeurtenissen in Coquilhatstad en Lovanium.

Pater De Rop behoorde tot de groep missionarissen die zich persoonlijk betrokken voelden bij de strijd voor de culturele verheffing van het mongovolk. In dat verband was hij de inspirator van menig strijdartikel in de mongokrant *Lokole Lokiso*. In Kinshasa poogde hij de cultuurbewuste Mongo aan te trekken en te steunen in hun pogingen tot het vormen van culturele verenigingen, wat uiteindelijk niet lukte wegens de politieke wending die deze weldra namen.

In 1959 maakte hij deel uit van de gouvernementele commissie die het programma van Afrikaanse cultuur en taalonderricht in het middelbaar onderwijs in Congo moest opstellen. Hij was lid van de Koninklijke Academie voor Overzeese Wetenschappen (1977) en corresponderend lid van de Commissie voor Afrikaanse Taalkunde (1960).

Bio-bibliographie: JACOBS, J. *Med. Zitt. Kon. Acad. Overzeese Wet.*, 27 (1981): 82-86. — VINCK, H. *Annales Aequatoria*, 2 (1981): 159-167; 15 (1994): 487-491.

27 januari 1997.

H. Vinck.